

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 135/18
V Luxemburgu 19. septembra 2018

Rozsudok vo veci C-327/18 PPU
RO

Oznámenie Spojeného kráľovstva o svojom úmysle vystúpiť z EÚ nemá za následok, že výkon európskeho zatykača vydaného týmto členským štátom má byť odmietnutý alebo odložený

V prípade neexistencie závažných a preukázaných dôvodov domnievať sa, že po vystúpení vydávajúceho členského štátu z Únie hrozí osobe, na ktorú je tento európsky zatykač vydaný, že bude zbavená práv priznaných Chartou a rámcovým rozhodnutím¹, musí byť tento zatykač vykonaný, pokiaľ je tento členský štát členom Únie

V roku 2016 vydalo Spojené kráľovstvo dva európske zatykače („EZ“) na RO (prvý v januári 2016 a druhý v máji 2016) na účely trestného stíhania za trestné činy vraždy, podpaľačstva a znásilnenia. RO bol zatknutý v Írsku na základe týchto EZ a je tam vo väzbe od 3. februára 2016. RO podal námietku proti svojmu odovzdaniu do Spojeného kráľovstva Írskom, a to najmä na základe toho, že vznikajú otázky súvisiace s vystúpením Spojeného kráľovstva z Európskej únie.

High Court (Vyšší súd, Írsko) zamietol všetky výhrady RO okrem tých, ktoré sa týkajú dôsledkov Brexitu. Pýta sa preto Súdneho dvora, či vzhľadom na to, že Spojené kráľovstvo 29. marca 2017 zaslalo oznámenie o svojom úmysle vystúpiť z Únie, a vzhľadom na neistotu, aké dohody budú platiť po tom, ako Spojené kráľovstvo z Únie vystúpi, je povinný odmietnuť odovzdanie osoby, na ktorú bol vydaný EZ, do Spojeného kráľovstva, hoci by inak bolo jej odovzdanie povinné.

Súdny dvor najskôr pripomína, že vzhľadom na základnú zásadu vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, na ktorej je založené rámcové rozhodnutie o EZ, vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu a odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne.

Súdny dvor ďalej uvádza, že oznámenie členského štátu o svojom úmysle vystúpiť z Únie v súlade s článkom 50 ZEÚ nemá za následok prerušenie uplatnenia práva Únie v tomto členskom štáte a že v dôsledku toho ustanovenia rámcového rozhodnutia, ako aj z neho vyplývajúce zásady vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania, zostávajú v celom rozsahu účinné v tomto štáte až do jeho skutočného vystúpenia z Únie.

Súdny dvor uvádza, že samotné oznámenie úmyslu členského štátu vystúpiť z Únie nie je „výnimočnou“ okolnosťou, ktorá by mohla odôvodniť odmietnutie vykonať EZ vydaný týmto členským štátom. Takýto dôsledok by viedol k jednostrannému pozastaveniu uplatňovania ustanovení rámcového rozhodnutia a bol by v rozpore s jeho znením, podľa ktorého je úlohou Európskej rady konštatovať porušenie zásad uvedených v článku 2 ZEÚ² na účely pozastavenia uplatňovania európskeho zatykača vo vydávajúcom členskom štáte.

Súdny dvor naopak konštatuje, že je tiež úlohou vykonávajúceho súdneho orgánu preskúmať, či existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že po vystúpení vydávajúceho členského

¹ Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34).

² Článok 2 ZEÚ stanovuje: „Únia je založená na hodnotách úcty k ľudskej dôstojnosti, slobody, demokracie, rovnosti, právneho štátu a rešpektovania ľudských práv vrátane práv osôb patriacich k menšinám. Tieto hodnoty sú spoločné členským štátom v spoločnosti, v ktorej prevláda pluralizmus, nediskriminácia, tolerancia, spravodlivosť, solidarita a rovnosť medzi ženami a mužmi.“

štátu z Únie hrozí osobe, na ktorú je tento európsky zatykač vydaný, že bude zbavená svojich základných práv a práv vyplývajúcich v podstate z rámcového rozhodnutia.

Súdny dvor v tomto ohľade zdôrazňuje, že Spojené kráľovstvo je zmluvnou stranou Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a že zachovanie jeho účasti na tomto dohovore nijako nesúvisí s jeho členstvom v Únii. Navyše je tiež zmluvnou stranou Európskeho dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957 a do svojho vnútroštátneho práva prebralo ďalšie práva a povinnosti v súčasnosti uvedené v rámcovom rozhodnutí.

Súdny dvor zastáva názor, že za takýchto okolností môže vykonávajúci súdny orgán vo vzťahu k osobe, ktorá má byť odovzdaná, predpokladať, že členský štát vydávajúci EZ uplatní v zásade obsah práv založených na rámcovom rozhodnutí uplatniteľných na obdobie po odovzdaní po vystúpení tohto členského štátu z Únie. Iba v prípade konkrétnych skutočností spôsobilých preukázať opak môžu vykonávajúce súdne orgány výkon EZ odmietnuť. Podľa Súdneho dvora sa nezdá, že takéto indície existujú, ale je úlohou vnútroštátneho súdu ich overiť.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106